

ПРО ІНДИВІДУАЛЬНИЙ ПІДХІД У ВИХОВАННІ ВОЛЬОВИХ ЗВИЧОК

Гаряєва Г.М., Курганська А.В.

Національний технічний університет «Харківський політехнічний інститут», Харківська гімназія № 169, м. Харків

Існування індивідуальних розбіжностей між людьми - факт очевидний. Необхідність індивідуального підходу викликана тими обставинами, що будь-який вплив на особистість відбувається через його індивідуальні особливості, через «внутрішні умови», без урахування яких неможливий по-справжньому дієвий процес виховання.

Всебічний розвиток кожної людини – програмна мета нашого суспільства – передбачає у якості важливої умови виявлення творчих потенцій особистості, формування індивідуальності як вищого рівня її розвитку. Кожна людина повинна мати можливість виявити, «виконати» себе. У цьому зацікавлені і окрема особистість, і все суспільство.

Підвищення ролі людського фактора у розвитку нашого суспільства гостро поставило питання про «індивідуальну роботу як найважливішу форму виховання». Індивідуальний підхід ніяк не протистоїть принципу колективності-головному принципу не тільки виховання, але й усього ладу нашого життя, нашого історичного минулого. Індивід є суспільна істота. Тому будь-яке виявлення його життя-навіть якщо воно й не виступає у безпосередній формі колективного – є виявом і затвердженням суспільного життя. Наукові дослідження конкретно підтвердили це положення. «Я» можливе тільки тому, що є «ми».

Індивідуальний підхід не є разовий захід. Він повинен пронизувати всю систему впливу на особистість, і саме тому це загальний принцип виховання. Разом з тим у різних сферах виховання і навчання проявляється у різній мірі. Найбільш очевидно він реалізований в теорії та практиці виховання здібностей. Сама проблема здібностей виникла спочатку у психологічній науці як проблема саме індивідуальних розбіжностей, і лише останнім часом інтенсивно розробляється її загальний аспект.

Найголовніше значення у вихованні має формування моральної позиції. Особистість активна і відповідальна - це особистість з високою регуляцією поведінки і діяльності. Інколи найвища мета, найшляхетніші поривання людини «не дано звершити» тільки тому, що в нього не розвинені відповідні вольові якості. Навчити молоду людину способам вольової регуляції, а потім закріпити ці вміння у відповідній діяльності - найважливіша задача викладача і педагога.